

De și nu mî-am propusă a desvolta acî pe largă o istorie a literaturii, ceea ce încă nu se pôte, voiă arêta însê în mod cronologic pasul, ce-a făcut literatura română de la adevêratul ei început și pînă în zilele nôstre. —

Drept probă de starea Românilor și mișcarea lor în cultură vedem, că Alexandru cel Bun, domnul Moldovei (1401—1432) organiză țera atît judecătorește cît și bisericește și întemeiază și o scôlă înaltă de dreptă și theologie la Sucéva cu limbele didactice *gréca* și *latina*. El dete și o carte de legi, care însê n'aú ajunsă pînă la noi, și avênd lipsă de preoți și cărți bisericești, a trâmisiă la Ohrida, dar' d'acolo ar fi căpătat numai preoți sloveni și cărți slavone. Dêcã s'ar fi pusă de atunci între limbele didactice și cea *română*, progresul ce ar fi făcut literatura nôstră, ni place a crede, că s'ar fi putut măsura ađi cu acela al limbilor surori.

Tot de pe timpul lui Alexandru cel Bun începă a se ivi cu certitudine tradițiunile istorice, căci par a fi scrise de contimpurani 1).

1) R. Roesler «Romænische Studien» 1871 pag. 357.